

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 445/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Juristi s. r. o., Krivá 3, Košice, IČO 51 941 244, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Gombos, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 3 Tp 8/2023 z 20. mája 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tost-š 4/2023 z 31. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 10. júla 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 3 Tp 8/2023 z 20. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Tost-š 4/2023 z 31. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Východ, 4. oddelenia vyšetrovania zo 17. mája 2023 bolo proti sťažovateľovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný

zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

2.1. Špecializovaný súd napadnutým uznesením vzal sťažovateľa (ako aj ďalšieho spoluobvineného) do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

2.2. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že špecializovaný súd napadnutým uznesením arbitrárne rozhodol o jeho vzatí do väzby a následne najvyšší súd napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu špecializovaného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol. Podľa názoru sťažovateľa je už samotné uznesenie o vznesení obvinenia nezákonné, v dôsledku čoho nie je naplnená podmienka existencie dôvodnosti jeho trestného stíhania, ktorá predstavuje nevyhnutnú materiálnu podmienku jeho väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ nesúhlasí s uznesením o vznesení obvinenia, ako ani s názorom konajúcich súdov, že konania uvedené v bodoch A a B výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia, z ktorých spáchania bol obvinený, predstavujú dva na seba nadväzujúce samostatné skutky, keďže podľa jeho názoru tieto konania predstavujú len jeden skutok, pričom ich posudzovaním ako dvoch samostatných skutkov dochádza k porušeniu zásady *ne bis in idem*.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu, napadnuté uznesenia zrušil, špecializovanému súdu prikázal prepustiť ho z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľovho práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, resp. podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu špecializovaného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

11. Existencia opravného konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom väzobnom rozhodnutí, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

14.1. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikované.

15. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, *Annuaire*, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B a ďalšie).

15.1. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

15.2. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

16. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu.

16.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa v podstatnom konštatoval, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že ich spáchali obaja obvinení. Nad rámec odôvodnenia prvostupňového uznesenia špecializovaného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že, čo sa týka právnej kvalifikácie skutku v bode B výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia, argumentácia sťažovateľa sa síce javí sčasti dôvodnou, avšak bez zásadnejšieho dopadu na vecnú i zákonnú správnosť napadnutého uznesenia špecializovaného súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti v prvom rade poukázal na to, že vzhľadom na súčasný stav výsledkov vykonaného dokazovania sa mu javí príliehavejším právne kvalifikovať konanie sťažovateľa nie ako obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, ale podľa § 233 ods. 2 Trestného zákona (a až následne) aj podľa § 233 ods. 5 Trestného zákona. Najvyšší súd však zároveň zdôraznil, že dotknutú právnu kvalifikáciu nepochybne možno v ďalšom priebehu trestného konania konvalidovať (pozri § 206 ods. 6 Trestného poriadku), pričom predbežné „vyhodnotenie“ právnej kvalifikácie konania vo vzťahu k bodu B výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia nemá ani žiaden iný z právne-kvalifikačného hľadiska relevantný dôsledok procesného charakteru, konanie a rozhodovanie o väzbe obvinených nevynímajúc.

16.2. Nadväzujúc na uvedené, však najvyšší súd ako nedôvodnú odmietol námietku sťažovateľa, v zmysle ktorej konania uvedené v bodoch A a B výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia predstavujú len jeden skutok. Podľa názoru najvyššieho súdu totiž konanie, ktorého spáchanie sa sťažovateľovi kladie za vinu v zmysle uznesenia o vznesení obvinenia, možno v bodoch A a B vzájomne diferencovať do tej miery, že niet pochybností, že skutok podrobne opísaný v bode A tohto uznesenia je dostatočným vyjadrením „zdrojového“ skutku, na ktorý plynulo nadväzuje nový skutok podrobne opísaný v bode B uznesenia o vznesení obvinenia. Skutok v bode B podľa názoru najvyššieho súdu celkom zrejme nepredstavuje súčasť zdrojového skutku v bode A. Najvyšší súd poukázal na to, že legalizácia výnosov z trestnej činnosti je celkom nový typ právne reprobovaného konania, ktorý nachádza vyjadrenie v samostatnej skutkovej podstate uvedenej v § 233 a nasl. Trestného zákona, a to aj v prípade, ak sa ho dopustí páchatel' tzv. „zdrojového“ predikatívneho trestného činu. Ide o novú, nadväzujúcu trestnú činnosť spáchanú novým skutkom. Je preto plne prípustné, ak sa v jednom trestnom konaní postihuje údajne pôvodná trestná činnosť, z ktorej výnos pochádza, ako aj nadväzujúca údajná trestná činnosť spočívajúca v údajnom zastieraní jeho pôvodu. Podľa názoru najvyššieho súdu uvedené predstavuje záujem štátu stíhať dva trestné činy spáchané v reálnom – viacčinnom, a nie v jednočinnom súbehu tak, ako nesprávne predpokladá sťažovateľ. S argumentáciou sťažovateľa by podľa názoru najvyššieho súdu bolo možné súhlasiť len v prípade, ak by súčasťou znakov skutkovej podstaty zdrojového trestného činu podvodu boli zároveň aj znaky skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti, čo v naznačenom kontexte a s prihliadnutím na obsah predloženého spisu zatiaľ rozhodne nemožno konštatovať. Zjednodušene povedané, ak páchatel' trestného činu podvodu (ktorého by sa dopustil uvedením iného do omylu na účely vylákania finančných prostriedkov a ich zaslaním inou osobou na účet) následne tieto došlé finančné prostriedky napr. prepošle na ďalšie bankové účty, ide v takom prípade o ďalší, nový skutok, ktorý sa odohráva až po naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty predikatívneho trestného činu podvodu (a ktorý už môže zakladať skutkovo samostatne vymedzené „pretavenie“ dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti).

16.3. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že z obsahu predloženého spisu vyplýva dôvodné podozrenie, že skutky boli spáchané a že sa ich mali dopustiť obvinení, pričom v spojení s aktuálnym uznesením najvyššieho súdu je tiež zrejماً ich predbežná právna kvalifikácia. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že dôkazná situácia vyplývajúca z obsahu predloženého spisu je vo vzťahu k jednotlivým obvineným aj dostatočne konkrétna, a zdôraznil, že predbežné hodnotiace úsudky, ktoré sú v rámci rozhodovania o väzbe obvinenej osoby zverené väzobnému súdu, nemožno chápať ako finálne sumarizovanie dôkaznej situácie a konštatovanie viny, resp. neviny trestne stíhanej osoby. Naopak, všeobecný súd konajúci a rozhodujúci o väzbe obvinenej osoby skúma iba to, či zákonne získané dôkazy odôvodnene preukazujú, že trestne stíhaný skutok sa stal, tento má zákonné znaky trestného činu uvedeného v osobitnej časti účinného a platného (v dobe skutku) Trestného zákona, či je tu dôvodné podozrenie, že skutok spáchali obvinení a či z ich konkrétneho správania v spojení s ostatnými relevantnými skutkovými okolnosťami vyplýva vo vzťahu k nim existencia už označeného dôvodu väzby.

17. Pretože najvyšší súd sa stotožnil s prvostupňovým väzobným rozhodnutím špecializovaného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením špecializovaného súdu náležite oboznámil, pričom však

na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať jeho argumentáciu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

18. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

19. Úvahy sťažovateľa o porušení jeho základných práv v dôsledku údajnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v súvislosti s hodnotením existencie dôvodnosti trestného stíhania vníma ústavný súd ako tendenčné. Vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia pri vznesení obvinenia vo svojej judikatúre ústavný súd opakovane uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley c. Veľká Británia z 30. 8. 1990). Naopak, v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, ako to aj z komentovaného znenia dohovoru vyplýva: „*Skutečnosti, ktoré vyvolaly podozrení, nemusejí byť téhož stupně jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz Murray proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, srov. též Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutečnosti, na nichž se podozření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti České republice, rozsudek, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a č. 8723/05, § 75]“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 514.). Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (m. m. IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, II. ÚS 341/2022).*

19.1. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby sťažovateľa, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe neposudzuje vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťuje existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020, II. ÚS 341/2022). Súdu, ktorý rozhoduje o väzbe, teda neprináleží posudzovať jednotlivé dôkazy a vyhodnocovať ich spôsobom, ktorý je vyhradený výlučne súdu rozhodujúcemu v merite veci, t. j. o obžalobe. Inak povedané, samotné vykonávanie a hodnotenie dôkazov nie je predmetom

rozhodovania o väzbe, pričom väzobnému súdu neprislúcha ani vysporiadať sa definitívnym spôsobom s vierohodnosťou jednotlivých dôkazov. Najvyšší súd sa zároveň v napadnutom uznesení náležite zaoberal aj námietkou sťažovateľa, že konania uvedené v bodoch A a B výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia predstavujú len jeden skutok.

19.2. Nadväzujúc na už uvedené, ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk základného práva na osobnú slobodu.

20. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého väzobného rozhodnutia najvyššieho súdu korešponduje so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle. Najvyšším súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

21. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2023

Luboš Szigetí
predseda senátu